

Arrest

nr. 88 554 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM, loco advocaat M. LYS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, geboren in Kamenicë (Kosovo) en bent u Kosovaars staatsburger.

Op 24 november 2008 vroeg u in België asiel aan.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag dat u tot uw huwelijk in Rogacicë (gemeente Kamenicë; Kosovo) woonde.

Na uw huwelijk met A.K. (...) vestigde u zich in het nabijgelegen Breznicë (gemeente Bujanovc; Zuid-Servië), het dorp waarvan uw echtgenoot afkomstig was.

Na de Kosovaarse onafhankelijkheidsverklaring werd uw echtgenoot door de Servische autoriteiten gezocht en daarom verbleven u en uw echtgenoot sindsdien in Kosovo bij familie. Toch keerden jullie nog af en toe stiekem naar Breznicë terug.

Op 21 juli 2008 – u verbleef toen in Servië – kwam de politie langs in de woning waar u verbleef. De politiemannen waren erg gewelddadig en verkrachtten u. Daarop werd u door uw schoonouders naar een nabijgelegen ziekenhuis in Kosovo gebracht. Later werd u naar het ziekenhuis van Prishtinë overgebracht.

Sindsdien wilden uw schoonouders niets meer van u weten. Uw schoonfamilie eiste zelfs van uw echtgenoot dat hij van u zou scheiden.

Gezien hij dat niet wilde, gezien jullie niet bij uw familie wilden blijven wonen – jullie zijn moslims en de islam staat niet toe om een misbruikte vrouw in huis te houden – en gezien u niet meer buiten durfde te komen, kwamen jullie naar België.

Op 9 september 2011 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen voornamelijk omdat jullie niet aannemelijk gemaakt hadden dat jullie als Kosovaarse staatsburgers zich niet in Kosovo zouden kunnen vestigen om de problemen die jullie in Servië hadden te ontlopen.

Op 22 november 2011 hervormde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing en kende u en uw echtgenoot de vluchtelingenstatus toe. De Raad achtte het immers aannemelijk dat u naar aanleiding van het publiekelijk bekendmaken van uw verkrachting door Servische politiemannen in ruimere kring in Kosovo het risico loopt op familiale uitsluiting, sociaal isolement en zelfmoord. U behoort volgens de Raad tot de bijzondere sociale groep van vrouwen verkracht door de Servische veiligheidsdiensten.

Omdat uit het door u na uw erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het Commissariaat-generaal neergelegde Kosovaarse paspoort bleek dat u sinds uw asielaanvraag meermaals naar Kosovo teruggekeerd was, besloot ik te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is.

Tijdens het gehoor van 14 februari 2012 gaf u onmiddellijk toe dat u meermaals naar Kosovo bent teruggekeerd.

In september 2010 vroeg u aan de Kosovaarse ambassade in België een laissez-passer aan en u keerde samen met uw echtgenoot en jullie in België geboren dochter een eerste keer naar Kosovo terug. U bleef er een tweetal weken en vroeg er intussen uw Kosovaarse paspoort aan.

In december 2010 keerde u – ditmaal zonder uw echtgenoot – een tweede keer terug.

In de loop van 2011 keerde u nog twee keer naar Kosovo terug, eveneens zonder uw echtgenoot: een eerste maal van 14 juli 2011 tot 7 augustus 2011 en een tweede maal van 11 december 2011 tot 22 december 2011.

Ter rechtvaardiging van uw frequente reizen naar Kosovo – in anderhalf jaar keerde u vier keer terug – gaf u aan dat uw moeder aan baarmoederkanker lijdt en dat, gezien u een goede relatie met uw moeder heeft, u haar dood niet wilde afwachten alvorens naar Kosovo terug te keren.

In Kosovo verbleef u telkens in Rogacicë en u kwam er niet buiten. U ontmoette er enkel uw directe familieleden, i.e. uw ouders, uw broer en uw tante. U had geen contact met andere Kosovaren.

Telkens u in Kosovo aankwam, voelde u dat een enorme angst zich van u meester maakte.

Ondanks deze beklemmende angst bleef u voor uw moeder naar Kosovo terugkeren.

U kan zich echter niet meer definitief in Kosovo vestigen omdat u vreest dat u er opnieuw verkracht zal worden, omdat u niet wil dat de mensen te weten zouden komen dat u opnieuw in Kosovo woont en omdat er in Kosovo veel prostitutie is.

U legde volgende bijkomende documenten neer: uw origineel Kosovaars paspoort (uitgereikt op 20 september 2010 te Prishtinë); uw dochters Servisch paspoort (uitgereikt op 2 september 2010 door de Servische ambassade te Brussel) en een document ter staving van uw moeders medische problemen opgesteld te Kamenicë op 30 oktober 2011 door dokter F.K. (...).

Na het gehoor d.d. 14 februari 2012 schreef u nog een brief naar het Commissariaat-generaal waarin u verklaarde dat u geen bijkomende medische documenten kon neerleggen. De arts die uw moeder behandelt wenst immers het medische dossier niet aan uw moeder te geven gezien jullie deze documenten voor een ander land, in casu België, nodig hebben en dat hij dat geen goede reden vindt.

U voegde hieraan toe dat dit voor u wederom een bevestiging is voor het feit dat er voor u in Kosovo geen plaats is."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat uw frequente reizen naar uw land van herkomst, i.e. Kosovo, geenszins in overeenstemming te brengen zijn met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U rechtvaardigde uw frequente reizen naar Kosovo weliswaar door naar uw moeders ernstige ziekte – ze heeft sinds ongeveer twee jaar baarmoederkanker – te verwijzen. U wilde haar dood niet afwachten (CGVS 14/02/2012, p. 2; p. 11).

Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u uw moeders ziekte geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst legde u van uw moeders ziekte geen enkel overtuigend begin van bewijs neer.

U legde tijdens uw gehoor d.d. 14 februari 2012 weliswaar wel een door een Kosovaarse dokter opgesteld document d.d. 30 oktober 2011 neer.

Aan dit attest kan echter geen enkele bewijswaarde gehecht worden.

In de tekst, die door een arts opgesteld zou zijn, komen immers heel wat fouten tegen het Albanees voor. Zo ontbreken veel diakritische tekens en werden enkele woorden fout gespeld. Voorts komt de opmaak van het attest weinig professioneel over. Een officiële hoofding ontbreekt en de lettergrootte stemt geenszins overeen met een normale lettergrootte. Bovendien blijkt uit dit attest geenszins dat uw moeder aan baarmoederkanker zou lijden.

Gezien er bezwaarlijk enige bewijswaarde aan dit attest toegekend kan worden en gezien er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat, indien iemand de diagnose van baarmoederkanker krijgt, er hier heel wat bewijsstukken van moeten bestaan, werden er tijdens uw gehoor meer overtuigende en objectievere bewijsstukken, zoals onder meer bloedanalyses, bewijzen van diagnoses en van gevolgde therapieën, enz., gevraagd.

U kreeg hiervoor ongeveer een week de tijd (CGVS 14/02/2012, p. 7; p. 10). Bovendien gaf u bij het begin van uw gehoor, toen u het bovenstaande document afleverde, aan dat u, indien nodig, voor bijkomende medische attesten zou kunnen zorgen (CGVS 14/02/2012, p. 3).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog, hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is, dergelijke bijkomende bewijsstukken niet aan het Commissariaat-generaal heeft bezorgd.

U stuurde wel een brief waarin u stelde dat het voor u onmogelijk is om deze te bezorgen omdat de arts die uw moeder behandelt geen documenten wenst te verstrekken.

Dit is echter geen afdoende uitleg hiervoor.

Het is immers erg bevreemdend dat, indien de behandelende arts inderdaad geen attesten wenst te verstrekken, jullie er wel in slaagden om het document d.d. 30 oktober 2011 op de kop te tikken.

Eerder slaagde u er tevens in om ter staving van uw eigen medische problemen van het Health House te Kamenicë een attest d.d. 21 juli 2008 en van het Kosova Rehabilitation Centre for Torture Victims een attest d.d. 11 december 2008, i.e. enkele weken na uw asielaanvraag in België, te verkrijgen. Bovendien gaf u zelf tijdens uw gehoor aan dat uw moeder thuis dergelijke documenten moest hebben (CGVS 14/02/2011, p. 7).

Het is bijgevolg geenszins geloofwaardig dat uw moeder geen overtuigende bewijsstukken van haar ziekte bij zich thuis zou hebben en, indien ze hierover toch niet zou beschikken, deze niet zou kunnen bemachtigen.

Dit totaal gebrek aan overtuigende bewijsstukken betreffende de door u beweerde ziekte van uw moeder ondergraaft dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van deze ziekte.

Dat er hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw bijzonder gebrekkige kennis betreffende uw moeders ziekte.

Zo kende u het verschil niet tussen chemotherapie en bestraling.

Nochtans nam u beide termen spontaan in de mond. U dacht verkeerdelijk dat beide termen synoniemen van elkaar waren (CGVS 14/02/2012, p. 3; p. 12-13). U wist voorts niet welke behandelingen ze precies gekregen had. U vermoedde dat ze alle behandelingen had gekregen, maar u wist niet welke, omdat u haar deze vraag nooit gesteld heeft (CGVS 14/02/2012, p. 12). U gaf wel aan dat ze zeker bestraald wordt en dat ze medicatie krijgt. Ze werd al achttien keer bestraald; na de achttiende keer drong een pauze van zes maanden zich op waarin ze niet bestraald mocht worden (CGVS 14/02/2012, p. 12). U wist echter niet hoe die bestraling in zijn werk ging. U wist evenmin precies aan te geven wanneer de laatste bestralingssessie plaatsvond en waarom er een pauze noodzakelijk was (CGVS 14/02/2012, p. 12; p. 14).

Toen u hierop gevraagd werd of uw moeder misschien genezen was, zei u dit niet te weten. Gevraagd of de dokters haar genezen verklaard hadden, antwoordde u dat u dacht van niet (CGVS 14/02/2012, p. 12).

Het is evenwel totaal ongeloofwaardig dat een dochter die beweert een goede band te hebben met haar moeder en naar aanleiding van haar moeders gezondheidstoestand frequent naar Kosovo terugkeert zelfs niet eens van de actuele gezondheidstoestand van haar moeder op de hoogte zou zijn.

Het feit dat u niet kon antwoorden op de vraag of uw moeder al dan niet genezen werd verklaard, valt bovendien niet te rijmen met uw latere antwoord op de vraag hoe groot de kans op uw moeders genezing was. Op deze vraag antwoordde u één kans op vijf (CGVS 14/02/2012, p. 13). Gevraagd waarop u zich baseerde om een dergelijk antwoord te geven, zei u dat u dat vermoedde en dat u dat vermoeden baseerde op het feit dat ze de laatste tijd meer en meer weende (CGVS 14/02/2012, p. 13). Gevraagd of u stappen gezet heeft om dat vermoeden, dat louter op persoonlijke hypothesen gestoeld is, te bevestigen door bijvoorbeeld een arts die uw moeder behandelt de contacteren, antwoordde u ontkennend. U vond het immers voldoende te weten dat uw moeder aan kanker lijdt (CGVS 14/02/2012, p. 13).

Dat u er niet in slaagde om op bovenstaande eenvoudige vragen betreffende de ziekte van uw moeder een duidelijk antwoord te formuleren, ondermijnt dan ook wederom de geloofwaardigheid van deze ziekte.

Tot slot dient er te worden gewezen op een aantal merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van uw moeders ziekte nog verder ondermijnen.

Zo wist uw echtgenoot niet eens aan welk soort kanker uw moeder lijdt. Nochtans keerde hij om die reden ook eenmaal naar Kosovo terug (CGVS echtgenoot 14/02/2012, p. 2).

Voorts zei u dat u nog nooit overwogen had om uw moeder voor een behandeling van haar ziekte naar België te laten overkomen. Uw moeder is immers tevreden over haar behandeling in Kosovo (CGVS 14/02/2012, p. 11). Dat uw moeder hierover tevreden zou zijn, is echter hoogst bevreemdend. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt immers dat de gezondheidszorg in Kosovo in het algemeen en de behandeling van kanker in het bijzonder te wensen overlaat en zelfs catastrofaal te noemen is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde ziekte van uw moeder geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien de ziekte van uw moeder precies de aanleiding vormde om regelmatig naar Kosovo terug te keren, gezien haar ziekte u in staat stelde om de angst die u ervoer telkens u voet op Kosovaarse bodem zette te overwinnen – de band tussen u en uw moeder is immers heel sterk – (CGVS 14/02/2012, p. 9) en gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde ziekte, wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde angst die u voelde telkens u naar Kosovo terugkeerde fundamenteel ondermijnd.

De frequente reizen naar uw thuisland ondermijnen bijgevolg fundamenteel uw beweerde (subjectieve) vrees voor vervolging of uw beweerd (subjectief) risico op ernstige schade.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u uw risico op sociaal isolement in Kosovo niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat, hoewel uw schoonouders – die echter in Servië wonen en met wie uw echtgenoot, zij het zelden, nog contact heeft (CGVS 9/10/2009, p. 2) – u verstoten zouden hebben, uw eigen familie u altijd al gesteund heeft en u nog steeds blijft steunen. Uw directe familieleden, i.e. uw ouders, uw broer en uw tante, halen u op in de luchthaven van Prishtinë, ze praten vriendelijk met u en er werd door hen geen beschuldigende vinger naar u uitgestoken (CGVS 14/02/2012, p. 5-6).

Dat uw neven en andere dorpelingen u niet appreciëren, wordt op zich niet in twijfel getrokken. Er dient echter opgemerkt te worden dat zij u reeds voordat u aangerand werd niet apprecieerden omdat u zich volgens hen te weinig aan de Albanese tradities hield. Ze waren jaloers op u omdat u mannequin was (CGVS 14/02/2012, p. 5-6). Jaloersheid is echter een fundamentele menselijke eigenschap, die weliswaar betreutenswaardig is, maar die geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of van de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit niets blijkt bovendien dat u zich, om de jaloerse medemensen in uw dorp en uw jaloerse neven te ontwijken, niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. U gaf immers toe dat het weinig waarschijnlijk is dat men elders in Kosovo te weten zou kunnen komen dat u vroeger in Servië aangerand bent geweest (CGVS 14/02/2012, p. 7; p. 10).

U gaf nog aan dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen, omdat u niet wil dat men te weten komt dat u in Kosovo woont, dat u er geen zekerheid heeft, dat er in Kosovo veel prostitutie is en dat niemand er u kan garanderen dat u hetzelfde, i.e. een verkrachting, zou kunnen overkomen (CGVS 14/02/2012, p. 9-10).

Deze redenen waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen zijn, gelet op uw frequente terugkeer naar Kosovo, echter geenszins afdoende, temeer daar er zich bij uw terugkeer naar Kosovo nooit enig veiligheidsincident heeft voorgedaan (CGVS 14/02/2012, p. 10).

Gelet op alles wat voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat op basis van uw verklaringen en op basis van de door u neergelegde documenten niet besloten kan worden noch tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg beslis ik de u toegekende vluchtelingenstatus in te trekken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 april 2012 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 al. 1/7°, 57/6 al. 2, 57/7 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster voert tevens een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij voert ook een schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en stelt dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing een appreciatiefout heeft begaan.

Verzoekster wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing houdende intrekking van de vluchtelingenstatus voornamelijk baseert op het feit dat hij geen geloof hecht aan de levensbedreigende ziekte van de moeder van verzoekster en met geen woord rept over de motieven die de Raad inspireerden om verzoekster op 22 november 2011 de status van vluchteling te erkennen noch aangeeft waarom deze actueel van geen gelding meer zouden zijn.

Waar de commissaris-generaal aan verzoekster ten laste legt dat zij hem het medisch dossier van haar moeder niet bijbrengt, wijst verzoekster er op dat de huisarts het medisch dossier niet wilde opsturen en als reden zijn beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van de informatie inriep hetgeen volgens haar zeer te begrijpen is aangezien de arts gevraagd wordt, zonder daartoe officieel uitgenodigd te worden, een medisch dossier naar het buitenland op te sturen.

Verzoekster verklaart dat het de gewoonte is om aan artsen in het kader van hun beroepsuitoefening de meest strenge verplichtingen op te leggen met betrekking tot hun beroepsgeheim; zij verwijst naar *"artikel 9 van de patiëntenrechten"* (zie het verzoekschrift, p. 6) en stelt dat de commissaris-generaal niet is nagegaan wat de regelgeving is in Kosovo met betrekking tot deze problematiek, wat volgens haar, rekening houdend met zijn ruime onderzoeksbevoegdheid, *"niet zo bijzonder moeilijk lijkt te zijn"*.

Zij verwijst ook naar het attest van 30 oktober 2011 van dr. F.K. dat volgens haar een begin van bewijs betreft aangaande de ziekte van haar moeder.

Verzoekster stelt dienaangaande dat (zie verzoekschrift, p. 6) *"Het Commissariaat generaal trekt de authenticiteit van dit document niet op voldoende wijze in twijfel, en beperkt zich tot het vermelden dat "er veel diakritische tekens ontbreken" en dat "enkele woorden fout werden gespeld", zonder ooit te beweren dat het zou gaan om een valsheid in geschrifte of zonder de identiteit en kredietwaardigheid van deze arts, Mijnheer F.K., in twijfel te trekken."*

Verzoekster merkt op dat dit attest een stempel bevat van de arts, evenals zijn telefoonnummer; zij herhaalt dat de arts niet bereid was het medisch dossier op te sturen zonder dat hem dit op officiële wijze gevraagd werd. Het had volgens verzoekster volstaan dat de commissaris-generaal naar de arts had getelefoneerd, maar *"het is echter duidelijk dat deze eenvoudige moeite niet werd geleverd"*.

Verzoekster laat ook gelden dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, de relatie met haar familie in Kosovo zeer slecht is, dat zij enkel met haar zieke moeder –die niet meer in staat om op eigen houtje een medisch dossier op te sturen- overeen komt en zij niet kan rekenen op enige goede wil van haar overige familieleden.

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat het abnormaal is dat verzoekster onwetend is aangaande de behandelingen van haar moeder, voert verzoekster aan dat zij vooreerst geen arts is en dat zij daarnaast vanuit België, niet in staat is de behandeling minutieus te volgen; dat dit evenzeer geldt voor haar man.

Waar de commissaris-generaal volgens verzoekster zich tevreden stelt met louter vast te stellen dat zij meermaals naar haar land is teruggekeerd, wijst zij er op dat de terugreizen naar haar land slechts van korte duur zijn geweest zonder de reële mogelijkheid te onderzoeken of verzoekster zich duurzaam in Kosovo kan vestigen.

Verzoekster verwijst naar het arrest van 22 november 2011 van de Raad waarin werd gesteld dat verzoekster *"deel uitmaakt van de sociale groep vrouwen verkracht door de Servische geheime diensten en bijgevolg het onderwerp was van een zware sociale stigmatisering"* (zie het verzoekschrift, p. 8)

Verzoekster stelt dat aangezien niet betwist werd dat verkrachting heeft plaatsgevonden, artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Zij verwijst naar voormeld arrest waarin volgens haar gesteld werd dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“zij als gevolg van de sociale stigmatisering en de schaamte die zij moest dragen, te wijten aan het feit dat zij als getrouwde vrouw verkracht werd, in de onmogelijkheid verkeerde definitief terug te keren naar Kosovo”*.

Zij stelt dat ondanks de korte reizen die zij maakte naar Kosovo, de in het voormeld arrest uiteengezette situatie nog steeds actueel is.

Zij haalt (zie het verzoekschrift; p. 11) uit het arrest aan dat *“de Kosovaarse overheden geen bescherming kunnen bieden tegen het sociaal en cultureel stigma, de familiale uitsluiting en sociale isolatie van verzoekster en haar echtgenoot dat het gevolg is van de bekendheid in ruimere kring van de aangehaalde feiten”*.

Verzoekster voert aan dat een intrekking van de status van vluchteling door de commissaris-generaal *“volgens artikel 57/6, al. 1 6°”*(sic) –bedoeld wordt artikel 57/6, 7°- van de vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”*

Zij stelt vast dat daaraan niet is voldaan; zij verklaart dat zij geen verkeerde verklaringen heeft afgelegd of zaken achtergehouden, zij niet heeft gelogen, noch valse documenten neergelegd die determinerend zouden zijn geweest voor de toekenning van de status van vluchteling.

Zij betoogt dat de reizen die zij na haar erkenning naar haar land ondernomen heeft, in geen geval determinerend zijn voor het niet bestaan van de permanente vrees waarmee zij leeft.

Verzoekster laat ook nog gelden dat de beslissing geen enkele vermelding maakt van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet, waarmee de commissaris-generaal nochtans had dienen te houden.

Dit artikel stelt : *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*

Verzoekster merkt ook op dat de commissaris-generaal het feit van de verkrachting niet betwist, zijnde een element dat ingevolge het *“arrest van 22/09/2011”* (sic) -bedoeld wordt van 22 november 2011- in kracht van gewijsde is getreden. Over deze verkrachting die een centraal element uitmaakt van haar vrees, wordt volgens verzoekster in de bestreden beslissing met geen woord gerept.

Verzoekster klaagt zich ook over de brutale wijze van vraagstelling omtrent de verkrachting bij haar verhoor door de ambtenaar op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal zodat deze kan overgaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen betreffende de mogelijkheid voor haar en haar man om terug te keren naar Kosovo en er zich duurzaam te vestigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet schendt gezien dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 7° van voormelde wet. Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van artikel 52 voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift de schending aanvoert het "*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" (sic), zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kan voormelde opmerking van verzoekster niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal zette in zijn beslissing uiteen waarom het gedrag van verzoekster niet in overeenstemming te brengen is met de door haar verklaarde vrees voor vervolging.

Immers, uit het paspoort van verzoekster is gebleken dat zij sinds september 2010, zijnde meer dan een jaar voordat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend, meerdere malen naar haar land van herkomst is teruggekeerd.

Verzoekster rechtvaardigt haar meerdere terugreizen naar haar land door te stellen dat zij haar moeder nog wilde bezoeken; zij stelt dat haar moeder zwaar ziek is en aan kanker lijdt (zie het verzoekschrift, p. 5).

Uit haar uitleg blijkt duidelijk dat de enige reden voor de meerdere terugreizen van verzoekster de ziekte van haar moeder was; haar moeder nog te kunnen bezoeken primeerde dus op haar voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal heeft terecht besloten dat verzoekster de voorgehouden medische problemen van haar moeder en derhalve de grond voor terugkeer, niet aannemelijk heeft gemaakt.

De commissaris-generaal stelde in de beslissing volgens de Raad terecht vast dat verzoekster zeer weinig afwist van de ziekte van haar moeder:

“Zo kende u het verschil niet tussen chemotherapie en bestraling. Nochtans nam u beide termen spontaan in de mond. U dacht verkeerdelijk dat beide termen synoniemen van elkaar waren (CGVS 14/02/2012, p. 3; p. 12-13).

U wist voorts niet welke behandelingen ze precies gekregen had. U vermoedde dat ze alle behandelingen had gekregen, maar u wist niet welke, omdat u haar deze vraag nooit gesteld heeft (CGVS 14/02/2012, p. 12).

U gaf wel aan dat ze zeker bestraald wordt en dat ze medicatie krijgt. Ze werd al achttien keer bestraald; na de achttiende keer drong een pauze van zes maanden zich op waarin ze niet bestraald mocht worden (CGVS 14/02/2012, p. 12). U wist echter niet hoe die bestraling in zijn werk ging. U wist evenmin precies aan te geven wanneer de laatste bestralingssessie plaatsvond en waarom er een pauze noodzakelijk was (CGVS 14/02/2012, p. 12; p. 14).

Toen u hierop gevraagd werd of uw moeder misschien genezen was, zei u dit niet te weten. Gevraagd of de dokters haar genezen verklaard hadden, antwoordde u dat u dacht van niet (CGVS 14/02/2012, p. 12).

Het is evenwel totaal ongeloofwaardig dat een dochter die beweert een goede band te hebben met haar moeder en naar aanleiding van haar moeders gezondheidstoestand frequent naar Kosovo terugkeert zelfs niet eens van de actuele gezondheidstoestand van haar moeder op de hoogte zou zijn.

Het feit dat u niet kon antwoorden op de vraag of uw moeder al dan niet genezen werd verklaard, valt bovendien niet te rijmen met uw latere antwoord op de vraag hoe groot de kans op uw moeders genezing was. Op deze vraag antwoordde u één kans op vijf (CGVS 14/02/2012, p. 13).

Gevraagd waarop u zich baseerde om een dergelijk antwoord te geven, zei u dat u dat vermoedde en dat u dat vermoeden baseerde op het feit dat ze de laatste tijd meer en meer weende (CGVS 14/02/2012, p. 13).

Gevraagd of u stappen gezet heeft om dat vermoeden, dat louter op persoonlijke hypotheses gestoeld is, te bevestigen door bijvoorbeeld een arts die uw moeder behandelt de contacteren, antwoordde u ontkennend. U vond het immers voldoende te weten dat uw moeder aan kanker lijdt (CGVS 14/02/2012, p. 13). Dat u er niet in slaagde om op bovenstaande eenvoudige vragen betreffende de ziekte van uw moeder een duidelijk antwoord te formuleren, ondermijnt dan ook wederom de geloofwaardigheid van deze ziekte.”

Verzoekster legt haar verregaande onwetendheid uit door te stellen dat zij geen arts is en dat zij daarnaast vanuit België niet in staat is de behandeling minutieus te volgen.

De Raad stelt vast dat de vragen die bij het verhoor op het Commissariaat-generaal aangaande de toestand van de moeder werden gesteld in hoofde van verzoekster niet vereisen dat zij arts is.

Er is geen sprake dat de gestelde vragen een minutieus opvolgen van de behandeling vereisten noch dat deze het niveau van bezorgdheid van een gehuwde dochter voor haar zieke moeder overstijgen.

De onwetendheid van verzoekster maakt haar reden van terugkeer om deze reden ongeloofwaardig.

Daarenboven heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat aan het attest van 30 oktober 2011 van dr. F.K. dat verzoekster tot bewijs van de ziekte van haar moeder bijbracht, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“In de tekst, die door een arts opgesteld zou zijn, komen immers heel wat fouten tegen het Albanees voor. Zo ontbreken veel diakritische tekens en werden enkele woorden fout gespeld.

Voorts komt de opmaak van het attest weinig professioneel over. Een officiële hoofding ontbreekt en de lettergrootte stemt geenszins overeen met een normale lettergrootte.

Bovendien blijkt uit dit attest geenszins dat uw moeder aan baarmoederkanker zou lijden.”

De kritiek van verzoekster dat de commissaris-generaal door telefonische contacten met de voormelde arts de authenticiteit van het bijgebracht stuk had dienen te controleren, wordt niet aanvaard.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust; de commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Trouwens zo verzoekster verwijst naar het beroepsgeheim van deze arts om uit te leggen dat hij zelfs op vraag van zijn patiënte geen stukken wou toezenden, ziet de Raad niet in hoe deze dan gevolg zou

geven aan een telefonische vraag van een hem onbekend persoon uit het buitenland om opheldering omtrent een medisch attest van één van zijn patiënten.

De verwijzing naar het (Belgisch) artikel 9 van de "Patiëntenrechten" maakt geen dienstig verweer uit.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 25 april 2012 (zie p. 4) terecht op dat van verzoekster geenszins verwacht wordt dat zij het "gehele medische dossier" van haar moeder zou opvragen.

Het was in de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster niet konden leiden om de ziekte van haar moeder als waar aan te nemen én dat aan het stuk van 30 oktober 2011 geen authenticiteitswaarde kon toegekend worden dat gezien verzoekster zelf aangaf dat haar moeder over verschillende medische documenten beschikte in haar land, de commissaris-generaal heel terecht aan verzoekster kon vragen om bijkomende bewijsstukken voor te leggen. Volgens de Raad kan inderdaad aangenomen worden dat een patiënte die aan baarmoederkanker lijdt in bezit moet zijn van attesten omtrent bloedanalyses, diagnoseverslagen, therapievoorschriften, en dergelijke stukken meer.

De vaststelling dat geen enkel stuk werd bijgebracht niettegenstaande aan verzoekster daartoe nog een termijn werd toegekend, keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat de relatie met haar familie, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, uiterst slecht is en zij bijgevolg niet kan rekenen op de hulp van haar familieleden -om haar stukken toe te sturen- en dat haar zieke moeder niet meer in staat om dit op eigen houtje te doen, antwoordt de Raad dat dit een blote bewering betreft die bovendien is niet in overeenstemming is met haar verklaringen dat zij bij haar terugreizen naar haar land door haar familie werd opgehaald en goed werd ontvangen.

Deze verklaring over het gebrek aan hulp is volgens de Raad niet meer dan een post-factum verklaring die het gebrek aan bewijsstukken nog meer in de verf zet dan uitlegt.

De uitleg die verzoekster als reden opgaf voor haar meerdere terugkeren naar haar land wordt in acht genomen wat voorafgaat, als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Waar verzoekster aanvoert dat (zie het verzoekschrift, p. 11) wanneer de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus neemt, dit volgens artikel 57/6, 7° van de vreemdelingenwet enkel kan gebeuren " *op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest*".

Zij stelt dat zij geen verkeerde verklaringen heeft afgelegd of zaken achtergehouden, noch heeft gelogen en dat zij geen valse documenten heeft neergelegd. Zij stelt dat de enkele reizen die zij ondernomen heeft in geen geval determinerend zijn om te besluiten tot het niet bestaan van een permanente vrees.

Zij haalt nog aan dat de door haar gedane reizen slechts van korte duur zijn geweest.

Wat betreft dit laatste wordt er op gewezen dat verzoekster in september 2010 aan de Kosovaarse ambassade in België een laissez-passer aanvroeg en samen met haar echtgenoot en in België geboren dochter een eerste keer naar Kosovo terugkeerde waar zij een tweetal weken verbleef en intussen haar Kosovaarse paspoort aanvoeg; dat zij in december 2010 een tweede keer terugging; dat zij in de loop van 2011 nog twee keer naar Kosovo terugkeerde: een eerste maal van 14 juli tot 7 augustus 2011 en een tweede maal van 11 december tot 22 december 2011.

Vaststaat dat verzoekster in anderhalf jaar tot viermaal toe terugkeerde naar haar land van herkomst, eerst in bezit van een laissez-passer, nadien met een paspoort, en dit telkens voor meer dan een paar dagen.

De Raad is van oordeel dat in acht genomen de ongeloofwaardigheid van het opgegeven doel om naar haar land terug te keren, de frequentie van de terugkeren en de duur ervan, verhinderen aan te nemen dat zoals verzoekster voorhoudt, de enkele terugkeren in geen geval determinerend zijn om te besluiten tot het niet bestaan van een permanente vrees.

Haar handelwijze laat niet toe in haar hoofdte een vrees aan te nemen in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Er is geen reden om van verzoekster de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, nog langer te erkennen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest van 22 november 2011 van de Raad, waar zij aanvoert dat de in het arrest beschreven toestand nog steeds actueel is, is de Raad van oordeel dat de voorgehouden vrees van verzoeksters dient beoordeeld te worden in het licht van de nieuwe gegevens.

Zo de verkrachting van verzoekster op 21 juli 2008 door Servische politiemannen in Servië niet meer in vraag wordt gesteld, wordt herhaald dat verzoekster door haar handelwijze de nadelige gevolgen en voorgehouden "permanente vrees" in Kosovo ontkracht.

Volgens de Raad dient de opmerking bij het verhoor op het Commissariaat-generaal in deze zin te worden begrepen.

Zo verzoekster nog zware psychische gevolgen inroept ten gevolge van de gewelddaad op haar gepleegd, wordt er op gewezen dat zij daaromtrent geen bewijsstuk voorlegt en door haar meerdere terugkeren naar haar land, zelf de ernst ervan aantast.

Verzoekster maakt door haar handelwijze evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar Kosovo terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

De Raad voegt hier nog aan toe dat het niet aan de commissaris-generaal behoort om aan te tonen dat verzoekster, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vervolgingsdaden en/of om de reële mogelijkheid te onderzoeken of zij zich duurzaam in Kosovo kan vestigen daar het eigen handelen van verzoekster reeds heeft duidelijk gemaakt dat dit niet het geval is noch zou zijn.

De frequente terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst zonder enig incident, maakt een tegenindicatie uit dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zullen voordoen; artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet werd bijgevolg niet geschonden.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gezien er in hoofde van verzoekster geen vrees wordt aangenomen, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 14 februari 2012 op het Commissariaat-generaal afgenomen met behulp van een tolk die het Albanees machtig is en bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad kan volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE